

כי תצא

ט"ז אלול תשפ"ז

גליון כפי' 533

אפריון שלמה

המרכז הרוחני

לע"נ משה בן רחמה לע"נ אלברט אברהם בן חנה
לע"נ מרים בת אסתר לע"נ אבלין בת גורנייה
להצלחת שלמה בן מרים הי"ו



איזונים

"אריה שאג מי לא ירא".

יש כרטיסיות של תמונות שמניחים לתינוקות בעריסה...
יש כאלו שמניחים אדמו"רים וראשי ישיבות, ויש כאלו שמניחים
חיות דובים ואריות.

יום אחד האבא לקח את הבן שלו לספארי... שם מסתובבים עם
הרכב בין החיות, כשהן משוחררות וחופשיות.

כשהגיעו ליד האריה, הבן הקטן ביקש מהאבא לפתוח את החלון כי
הוא רוצה ללטף את האריה...

האבא אמר לו: "בשום פנים ואופן, בדיוק כשמתקרבים לאריה אני
נועל את כל הדלתות וגם את פתיחת החלונות... זה מסוכן!
אמר לו הילד: "אבל אבא, אני מכיר את האריה הזה עוד מימי
עריסתי... אנחנו חברים טובים ואוהבים אחד את השני".

אמר לו האבא: "חמודיליה, אתה מכיר רק את התמונה של האריה,
היא יכולה להיות חברה שלך, אבל את האריה עצמו... מי שיפגוש בו
באמת... הוא יקרע אותו לחתיכות, ויעשה ממנו קציצות!
אומרים לבן אדם: "תתחזק קצת בלשון הרע... קח על עצמך קבלה
בשמירת העיניים... הרי אנחנו כבר בחודש אלול!"

"עזוב... אני כבר עברתי כמה ימי ראש השנה בחיים שלי..."

כמו שאתה רואה אותי אני בן... ככה שנים עברתי אלול וראש
השנה... אני מכיר אותם עוד מימי עריסתי..."

אבל הוא לא יודע שבאמת הוא מכיר את התמונה של אלול וראש
השנה, אבל אם הוא יפגוש באריה באמת, והוא ייתן לו שאגה... הוא
יעשה אותו לביבות מטוגנות ב-3 דקות!

אבל הגם שצריך לירא, זה חייב להיות בשמחה!

פעם אחת הגיעו שני אברכים אל ה'בית אהרן' מקרלין, אחד מהם
היה רציני ביותר... לא היה עולה על פניו חיוך לעולם!

ואילו השני היה בדרך יותר... לא היית יכול למצוא אצלו רגע של
רצינות. הרבי'ה ביקש משניהם ללמוד את מסכת גיהנום וחיבוט
הקבר של ה'ראשית חכמה' ולחזור אליו לאחר כ-3 חודשים...

האברך הרציני למד את החומר הנדרש ונשבר לרסיסים...

הבדחן גם הוא למד את החומר, ונשאר שמח כשהיה, לא נגע בו.
כשהם הגיעו לרבי'ה, הרציני אמר לו שהלימוד היה פחד נורא!!!

הרגיע אותו הרבי'ה ואמר לו: "תראה, הקב"ה הוא אב הרחמים, יש
לך מזל שזה האבא שלך... רחום וחנון!"

לאחר שהוא יצא, הגיע תור הבדחן להיכנס... הוא שאל את הרציני
מה הרבי'ה אמר לו, והוא השיב שלא לדאוג, הקב"ה רחום וחנון!

עכשיו הוא נעשה עוד יותר שמח!

טוב, כשהוא נכנס הוא אמר שבלימוד הוא ראה דברים מפחידים...
אמר לו הרבי'ה: זה אפילו לא משל למה שמחכה באמת למעלה!

המשב"ק שמע ככה, אז הוא שאל את הרבי'ה: נו, ומה האמת??
אמר לו הרב: שניהם אמת! הקב"ה הוא אב הרחמים, אבל הוא
רוצה שתחיה עם יראת שמיים! הוא רוצה איזון של יראה ושמחה.

ויתורים



"כי ה' אלוקיכם מתהלך בקרב מחניך להצילך,
ולתת אויביך לפניך, והיה מחניך קדוש".

לא הבנתי, הקב"ה 'מתהלך'?

היה צריך לכתוב 'מהלך'!

לא לשון מתפעל כאילו מישהו אחר הוא זה שגורם לו ללכת...

יש משהו שגורם לקב"ה ללכת במחנה?

כן... והיה מחניך קדוש!

אם עם ישראל שומרים על הקדושה, הם הם גורמים בעצמם

שקב"ה יהלך בתוך המחנה!

נו, ומתי הזמן הכי ראוי להתחזק בקדושה?

אומר הישפת אמת: להצילך ולתת אויביך לפניך – ר"ת אלול.

עכשיו זה הזמן להוסיף בקדושת המחנה, עכשיו צריכים

שהקב"ה יתהלך בתוך המחנה והכל תלוי בקדושה שלנו!

"לא יהיה לך בביתך איפה ואיפה".

מי שיש לו אבני משקולות מקולקלים, לא רק שאסור לו

לשקול עמם במאזניים, אלא אפילו להחזיקם בביתו אסור!

אפילו ביום הכיפורים בשעת נעילה, הוא עובר על לאו!

אומר הספורנו: "אחר שהזכיר דרכי השראת שכינה בישראל,

הזהיר שלא בלבד שונא האל את עיוות הדין, אלא ישנא גם כן

המחזיק בכלים מוכנים לעשות עוול".

לא צריך יותר מ-10 גרם שכל בכדי להבין...

הקב"ה שונא את הכלים המוכנים לעשות עוול, הוא שונא את

המחזיק בהם, ומלבד זאת זה גורם לסילוק השכינה מישראל!

אדם חושב שהוא יכול לומר לעצמו: "אני כבר אסתדר עם

בורא עולם... אני לא נכשל בזה... יש לי רק תועלת. וגם אם

אני נכשל, אני מוכן לתת על זה את הדין, זה עניין פרטי שלי".

לא!!! קודם כל זה כלי המוכן לעשות עוול!

לפני האייפון אם אדם היה רוצה לעשות עבירה, הוא היה צריך

לקבוע תור, לשלם 400 זוז, ולחצות 7 נהרות...

עכשיו בלחיצת כפתור הוא מדלג בין כל שבעת מדורי גיהנום,

מבלי לשלם אגורה, ומבלי לזוז מהספה!

זה נקרא אבי אבות הכלים המוכנים לעשות עוול!

וחוצמזה, אתה גורם לסילוק השכינה מישראל, אתה לא יכול

לקדוח ברצפת החדר הפרטי שלך בספינה...

אתה לא יכול לומר "זה עניין שלי פרטי ואני אתן את הדין..."

אתה תטביע את כל הספינה!

החיים הם קשים, שום דבר לא הולך בקלות, בפרט הויתורים.

אבל כל מי שעשה זאת יודע, זה הטעם הכי מתוק שיש בחיים!

צדיקים

רבנו אברהם יהושע

פריינד זצ"ל



סיפר הגה"צ מריסקאווא זצ"ל: בזמן שהיה רב בריסקאווא, עשה הבלן שם ברית מילה לבנו הנולד לו למזל טוב, וכיבד אותו בסנדקאות. ביום המילה שרר קור עז, והמקווה לא הוחם, והיו המים קרים מאוד, ואמר הרב מריסקאווא, שכדאי שיטבול במקווה, אבל בשל הקור, אינו בטוח אם יכול. אבל הבלן אמר שמאוד קשה לו כעת להחם את המקווה, כיוון שהעצים היו רטובים ולא יבשים, על כן היא עבודה קשה להחם את המקווה עתה. אמר לו הרב מריסקאווא, שהוא שמע מרבינו, שנכון מאוד לטבול במקווה לסנדק, שהוא יום טוב שלו, על כן אני מבקש מאוד, שיעשה זאת להחם את המקווה. מיד כששמע הבלן בעל הברית, שהזכיר את שם רבינו, אמר: "אם כך אמר הצדיק, אני אראה להשתדל בכל כוחי להסיק את המקווה, שיהיה המקווה חם למרות שהעצים רטובים, שנתיה אפשרות לטבול בו", והרב מריסקאווא זצ"ל לא ידע שהבלן יש לו איזו קשר מרבינו, ותמה על הדבר, ושאל אותו על כך. סיפר הלה שהוא היה עני ואביון והיה מחזר על הפתחים, ובגינה רבה היה מקבץ מעות, כדי שיוכל להכין נעליים לילדיו לכבוד חג הפסח, שכן כל השנה היו הולכים בנעליים קרועות. ומספר ימים לפני הפסח, הכין נעליים, והילדים היו שמחים, שביו"ט פסח יוכלו לחדש, והנה עכברים גדולים שהיו בביתו אכלו הנעליים, מהילד הראשון את הנעל הימנית, ומהשני את הנעל השמאלית. עוגמת הנפש שלו הייתה עצומה וכאשר ילדיו שמעו על כך, בכו והצטער, עד שלא יכל לסבול זאת ויצא לחזר על הפתחים במקומות אחרים לקבץ מעות והלך ברגל כיוון שלא היה לו פרוטה לנסוע בעגלה, ובשעה שתיים בלילה הגיע לנאסאד, ובימים ההם לא היו בעיר פנסים להאיר את הרחובות, וראה שיש בית אחד מואר, הלך לכיוון הבית וראה מבעד החלון, שיושב מישהו ולומד בספר. היות והקור היה עז, נקש בדלת של רבינו. הצדיק פתח את הדלת ושאל לבקשתו, סיפר לו הלה, את כל מה שאירע עימו. הרב אמר שכעת אמצע הלילה, ומחר בעז"ה ילך לקבץ עבור מעות, וכן יתן לו מכתב המלצה. רבינו נתן לו לאכול והציע לו את המיטה שלו כדי שינוח מיגיעת הדרך. למחרת בבוקר מידעו הלה להתפלל וכן קיבץ מעות. לאחר מכן חזר לבית הצדיק ורבינו אף הוסיף סכום נאה. פנה הלה לרב ואמר: "רבי, מה אעשה, שהרי בתוך ביתי יש עכברים גדולים, ועד פסח העכברים יעשו כבראשונה ויאכלו את הנעליים". רבינו לקח נייר וכתב את שמו אברהם יהושע בן חנה מלכה, והושיט לו את הנייר, ואמר לו, שיתחוב את הנייר בתוך החור של העכברים, וכן עשה, ומאז כלו העכברים מתוך ביתו ושוב לא נמצא אפילו עכבר אחד.

סיפר נכד רבינו, הגאון ר' משה אריה פריינד (אב"ד ירושלים) כי פעם אחת איש כפרי הגיע לבית רבינו וסיפר, שהעכברים מציקים לו מאוד, וניסה להיפטר מהם ללא הועיל. אמר לו רבינו שיזכיר את שמו הק' אברהם יהושע בן חנה מלכה, שהוא ציווה שילכו מאצלו העכברים, וכן עשה, והכל ושוב לא נשאר אפילו אחד. סיפר הר"ח מו"ה צבי לעפקאוויטש כי לרעייתו היו חלומות נוראים ומבוהלים שהפחידו אותה בכל פעם, וכאשר הזכירה זאת לפני רבינו זי"ע אמר לה שתסתכל בפניו וכן עשתה, ומני אז לא היו לה עוד פחדים.

הפינה הרגילה

"ונגשה בימיתו אליו לעיני הזקנים..."

וירקה בפניו וענתה ואמרה ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אחיו".

אומרת הגמרא: צריכה לאומרה בלשון הקודש.

למה דווקא בלשון הקודש?

צרפתית או צ'רכסית לא מספיק טוב!?

אומר ה'פנים יפות': אח שלא רוצה לייבם את

אשת אחיו ולהקים שם לאחיו שנפטר, ראוי

לעונש... הוא ביטל מצוות עשה!

והגמרא אומרת שכמו שמשח רבנו היה ראוי

לעונש על ביטול מצות מילה, כן כל אדם שמבטל

עשה ראוי לעונש ע"י, רק שמחכים לעידנא

דריתחא...

כשיעלה רצון – המלאך הזה יחטיף לו חזק!

וגם האח דן שלא רוצה להקים שם לאחיו ראוי

לקבל עונש מהמלאך... רק מאחר שהוא קיבל

כאלו בזיונות... הוא קיבל וירקה בפנים מול כל

הזקנים... אותם הבזיונות מכפרים לו על העבירה!

ומאחר והמלאכים לא מבינים שום שפה מלבד

לשון הקודש... ממילא היא חייבת לומר בלשון

הקודש, כדי שהמלאך ידע שהיא ביזתה אותו

ונתכפר לו, ועכשיו הוא כבר לא יכול להענישו.

נו, אז אם על בזיונות שהתורה ציותה לעשות,

אותם הבזיונות שהם ברצון התורה ואפילו בגדר

מצוה, מכפרת על עוונות...

אז בזיונות שהתורה לא ציותה עליהם, והאדם לא

ראוי לקבלם, ובכל זאת הוא מקבל אותם...

כמה כפרת עוונות הם עושים לו!?

אין לך מצרך יותר מבוקש מכפרת עוונות בימים

הללו!

במקום לעשות תעניות וסליחות בחודש אלול,

אדם היה צריך ללכת ולחפש כל היום בזיונות...

אנחנו לא בדרגה של לחפש ולבקש את זה, אבל

לפחות אם זה הגיע, ובפרט בימים הללו, תדע לך

שזו מתנה טובה מן השמיים, אז תקבלה באהבה!

מלגה לברית מילה

"אפריון שלמה" מעניקה לאברכים שלומדים יום שלם,

מלגה על סך 500 ש"ח לברית מילה ע"י המוחל

עמרם דהוקי 0548-488555

מלגה ע"ס 1,500 ₪ לברית בשבת

בשכונות בית וגן, קריית יובל והסביבה



נא לא לקרוא בשעת התפילה

העלון טעון גניזה